

JAK ŠPINDÍREK KE SVÉMU JMÉNU PŘIŠEL

Byla jednou jedna velká, šťastná kočičí rodina. Žil v ní silný, statný a nebojácný táta Mour, čistotná maminka, třibarevná Micka, a jejich pět dětí: nejstarší Mourek, pruhovaný po tatínkovi, třibarevná Micinka, zrzavý Cafourek, jenž měl bílou náprsenku, na kterou byl ohromně pyšný, bílá Čičinka a nejmladší Fousek.

Fouskovi ale nikdo jeho jménem neříkal, a já vám povím proč. Byl totiž celý bílý, jen pacičky a čumáček měl černé a pod bradičkou černou skvrnu jako kravatku. Byl neposedný a neposlušný, nerad se myl a všude vlezl. Protože

byl neustále špinavý, maminka mu začala říkat „ty můj malej špindírku“. Všichni si na to zvykli a už ani nevěděli, jak se Fousek vlastně jmenuje.

Tenhle Špindírek zažil ve svém kočičím životě náramná dobrodružství. Spolu s ním samozřejmě i jeho bratříčkové a sestřička, protože i kočičí sourozenci se musejí mít rádi a pomáhat si, tak jako to je u lidí.

Jednou přišel táta Mour domů a povídá: „Maminko, nepouštěj děti ven, na dvoře jsou roury, hospodyně asi bude vymetat kamna.“

Ještě to ani nedořekl a už Špindírek vyletěl ven jako střela a hurá na dvůr. To by bylo, aby roury nemohl prozkoumat jako první!

A opravdu – na dvoře byla vyrovnaná hromada podivných věcí, které ho tuze lákaly. Nahlížel do nich, ale najednou mu podjely nožičky a už se řítil dolů tou záhadnou rourou! Jejej, to byla krása – úplně jako na pouti na toboganu! Špindírek se klouzal znovu a znovu a nakonec si řekl, že to musí povědět ostatním koťátkům, ať si také užijí.

Běžel rovnou do kuchyně, ani si neotřel nožičky na rohožce. Maminka právě domyla podlahu, ještě byla vlhká, a teď se na ní objevily černé šlápoty.

I když maminka Špindírkovi trochu nadržovala a často ho chránila, když ho chtěl tatínek nějak potrestat, tentokrát se rozzlobila, přetáhla ho mokrým hadrem po hřbetě a vykřikla: „Podívej se, ty jeden Špindíro, cos mi tady natropil! Teď abych to myla znovu. Jak to zase vypadáš? Saze se z tebe jen sypou! Žádná kočičí maminka nemá se svými dětmi takové trápení jako já s tebou. Ale já ti ukážu! Půjdeš do vany a já tě umyju šamponem.“

To byl pro Špindírka úplně největší trest. On se totiž šamponu hrozně bál, protože když se mu dostal do očiček a do tlamičky, tuze ho to štípalo. Kočky jsou sice náramně čistotná zvířátka, pořád se myjí, ale mýdlo a šampon rády nemají.

Vtom přišel tatínek, a když viděl tu spoušť, popadl milého Špindírka za ucho a dotáhl ho do vany. Nalil na něj spoustu šamponu, aby saze pustily, vzal kartáč a pořádně přitlačil.

To bylo mňoukání a slibování, že už to víckrát neudělá! Ale tatínek nepovolil a drhl Špindírka tak dlouho, až měl kožíšek zase krásně bílý.

Mamince mohl ten nárek srdce utrhnout, a tak přinesla nahřátou osušku, Špindírka do ní zabalila., donesla ho do košíčku ke kamnům a přikryla teploučkou dekou.

Za chvíli už Špindírek sladce spal a zdálo se mu, že z těch rour sestavil veliký žebřík a po něm se dostal až na Měsíc.

JAK SE ŠPINDÍREK MÁLEM UTOPIL

Když se Špindírek probudil, zjistil, že má tuze velký hlad, a tak začal hledat něco k jídlu. Doma nikdo nebyl, všichni asi sháněli nějakou tu myš k večeři.

Špindírek to dlouho sám doma nevydržel. Protáhl se a vydal se na obhlídku, kde by našel něco dobrého na zub. Uviděl pootvřená dvířka do sklepa a řekl si: No, to se musím podívat, co to tam vlastně je. To budou ostatní koukat, jaký já jsem nebojsa, že se odvážím do tmavého sklepa!

Trochu se sice bál, ale zvědavost byla větší. Když slezl do sklepa, uviděl, že tam stojí veliké krajáče mléka. Špindírek z každého trochu ulízl, aby věděl, které je nejlepší.

V jednom krajáči však nebylo mléko, ale smetana. To byla dobrota!

Vida, říkal si Špindírek, hospodyně je lakomá! Takovou dobrotu si nechává jen pro sebe a nám dává jen mléko. Nakláněl se nad smetanu víc a víc a najednou do krajáče žbluňkl.

„To jsem se lekl! Div jsem se neutopil, jsem celý mokrý, zima je mi, co teď?“ naříkal Špindírek. Srdíčko mu strachem hlasitě tlouklo, volal, ale nikdo ho neslyšel. Smetana už mu vůbec nechutnala, stěny krajáče byly hladké a on se neměl čeho zachytit.

Jak tak pořád vyskakoval ke kraji, zjistil, že mu je tepleji. Za chvíli se ve smetaně začaly dělat drobné krupičky, ty se spojovaly ve větší hrudky a najednou z nich byla velká hrouda – másla.

Na té hroudě teď seděl nešťastný Špindírek, udýchaný, zmáčený a vylekáný. Když si trochu odpočinul, vrátila se mu síla, odrazil se od hroudy másla a mohutným skokem se přenesl přes okraj krajáče. Spadl rovnou na tlamičku, ale byl rád, že se dostal ven.

Jenže ve sklepě je plno prachu a mokrý Špindírek se v něm celičky obalil.

Vtom ale průvan zabouchl dveře od sklepa! Chudáček Špindírek si sedl do koutka a třásl se zimou, strachem a hanbou. Stýskalo se mu po mamince, po sourozencích a po teplém pelíšku. Klidně by snesl

hubování, jen kdyby byl zase doma.

A co se zatím dělo ve světnici? Maminka plakala, že Špindírek utekl, že už ho neuvidí, že ho třeba ukradli zloději, ostatní koťátka tiše poplakávala, ba i tatínek si tajně utřel slzičku. V noci nemohli samou starostí ani spát.

Ráno seděli u snídani, ani jim nemuseli solit, jak jim do ní kapaly slzičky. „Tatínku, vid', že se nám ještě vrátí?“ mňoukala koťátka.

„To víte, že vrátí, kdepak by se měl tak dobře jako u nás!“

Špindírek se však stále nevracel. Jak by také mohl, když byly dveře od sklepa

pořád zavřené. Sám si otevřít nemohl, a tak musel čekat, až půjde hospodyně do sklepa.

Jenže místo ní přišel malý Honzík, který tam každé ráno tajně chodil ulizovat smetanu, než odešel do školy. Jak mezi dveřmi problesklo světlo, Špindírek vyletěl jako střela ven, proběhl Honzíkovi pod nohama a vyřítil se na dvůr.

A ven!

A že byl celý umazaný, Honzík se polekal, že to je strašidlo, zahodil tašku a utíkal – kam jinam než ke své mamince? Ta když uviděla spoušť ve sklepě, vyhubovala Honzíkovi, že tajně chodí na smetanu a svádí to na strašidlo, a hnala ho do školy.

Zatím se Špindírek tiše plížil k domovu a strachoval se, jak ho přivítají. Otevřel dveře, a než mohl něco říct, tatínek vykřikl: „Koukej odtud mazat, ty jeden špindíro!“

Maminka se podívala na ubohou postavíčku, hned ji píchlo u srdíčka a povídá: „Ale tatínku, nebuď tak zlý, představ si, že třeba

takhle někde stojí náš Špindírek a vyhánějí ho od dveří. Dáme mu najíst aspoň na verandě.“

Špindírek vykřikl: „Maminko, tatínku, to jsem přece já, váš Špindírek! Nevyhánějte mě, až uslyšíte, co se mi přihodilo, tak mi jistě odpustíte, protože já se už opravdu chci polepšit.“

Teď teprve všichni kocourka poznali. Ale Špindírek běžel sám od sebe do koupelny a začal se mydlit a sprchovat, aby bylo vidět, že to myslí doopravdy. Když jim pověděl, co se mu stalo, tak se tatínek a maminka ani moc nezlobili, byli jen rádi, že to všechno dobře dopadlo.

